

**Державна податкова
служба України**

**Головне управління ДПС
у Чернігівській області**

**Чи порушуються умови перебування на другій групі платника ЄП ФОП,
яка надала послуги працівнику ЮО, що перебувала у відрядженні**

Відповідно до п.п. 2 п. 291.4 ст. 291 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ) до платників єдиного податку, які відносяться до другої групи, належать фізичні особи – підприємці, які здійснюють господарську діяльність з надання послуг, у тому числі побутових, платникам єдиного податку та/або населенню, виробництво та/або продаж товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства, за умови, що протягом календарного року відповідають сукупності таких критеріїв:

не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, одночасно не перевищує 10 осіб;

обсяг доходу не перевищує 834 розміри мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 01 січня податкового (звітного) року.

Дія п.п. 2 п. 291.4 ст. 291 ПКУ не поширюється на фізичних осіб – підприємців, які надають посередницькі послуги з купівлі, продажу, оренди та оцінювання нерухомого майна (група 70.31 КВЕД ДК 009:2005), а також здійснюють діяльність з виробництва, постачання, продажу (реалізації) ювелірних та побутових виробів з дорогоцінних металів, дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органічного утворення та напівдорогоцінного каміння. Такі фізичні особи – підприємці належать виключно до третьої групи платників єдиного податку, якщо відповідають вимогам, встановленим для такої групи.

Для юридичних осіб відповідно до абзацу першого п.п. 134.1.1 п. 134.1 ст. 134 ПКУ об'єктом оподаткування податку на прибуток підприємств є прибуток із джерелом походження з України та за її межами, який визначається шляхом коригування (збільшення або зменшення) фінансового результату до оподаткування (прибутку або збитку), визначеного у фінансовій звітності підприємства відповідно до національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності, на різниці, які виникають відповідно до положень ПКУ.

Відповідно до Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 16 «Витрати», затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 31.12.1999 № 318 зі змінами та доповненнями, витрати на відрядження можуть бути включені до складу загальновиробничих, адміністративних витрат, витрат на збут або інших операційних витрат.

З урахуванням норм п.п. 170.9.1 п. 170.9 ст. 170 ПКУ витрати на відрядження, понесені фізичною особою, яка перебуває у трудових відносинах із своїм роботодавцем, підлягають відшкодуванню в межах фактичних витрат на проїзд (у тому числі перевезення багажу, бронювання транспортних квитків) як до місця відрядження і назад, так і за місцем відрядження (у тому числі на орендованому транспорті), оплату вартості проживання у готелях (мотелях), а також включених до таких рахунків витрат на харчування чи побутові послуги (прання, чищення, лагодження та прасування одягу, взуття чи білизни), на найм інших жилих приміщень, оплату телефонних розмов, оформлення закордонних паспортів, дозволів на в'їзд (віз), обов'язкове страхування, інші документально оформлені витрати, пов'язані з правилами в'їзду та перебування у місці відрядження, в тому числі будь-які збори і податки, що підлягають сплаті у зв'язку із здійсненням таких витрат.

При цьому зазначені витрати не є об'єктом оподаткування податком на доходи фізичних осіб за наявності підтвердних документів, що засвідчують вартість цих витрат у вигляді транспортних квитків або транспортних рахунків (багажних квитанцій), у тому числі електронних квитків за наявності посадкового талона, якщо його обов'язковість передбачена правилами перевезення на відповідному виді транспорту, та розрахункових документів про їх придбання за всіма видами транспорту, в тому числі чартерних рейсів, рахунків, отриманих із готелів (мотелів) або від інших осіб, що надають послуги з розміщення та проживання фізичної особи, в тому числі бронювання місць у місцях проживання, страхових полісів тощо.

Враховуючи вищевикладене, якщо фізичною особою – підприємцем – платником єдиного податку другої групи були надані послуги працівнику юридичної особи під час відрядження, і вартість послуг оплачується особисто таким працівником, то порушення умов перебування на другій групі платника єдиного податку не виникає.

Однак, якщо оплата вартості послуг надходить на рахунок фізичної особи – підприємця – платника єдиного податку другої групи від юридичної особи, яка не є платником єдиного податку, за найманого працівника, що перебуває у відрядженні, то порушуються умови перебування фізичної особи – підприємця на другій групі платника єдиного податку.

Детальніше, на Загальнодоступному інформаційно-довідковому ресурсі ДПС України, категорія питання 107.01.01.